

"Η έλλειψη κανόνων οδηγεί με ασφάλεια στην παρεξήγηση."

talk of the town

Talk of the Town

*"Ο κανόνας είναι ένας,
Δεν υπάρχουν κανόνες"*

Ωσεί παρών

May 31, 2018

[Share on Facebook](#)

[Tweet on Twitter](#)

Γράφει ο Χρήστος Ζαμπούνης

Χθες βράδυ παρουσιάστηκε στην Εθνική Βιβλιοθήκη του Κέντρου Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος, το βιβλίο της Φαίης Μπαρμπαλιά «Ο αγαπημένος παππούς». Η επιλογή του χώρου δεν ήταν τυχαία. Συμβολίζει, φρονώ, την νέα Ελλάδα που αντιστέκεται στον μαρασμό και την παρακμή, δίνοντας ένα παράδειγμα υψηλής αισθητικής και λειτουργικότητας.

Έσφυζε από κόσμο η αίθουσα παρουσιάσεως με τους ορθίους να ξεπερνούν σε αριθμό τους καθημένους, ήτοι ένα σύνολο 500 ατόμων όλων των ηλικιών, των παιδιών συμπεριλαμβανομένων, αφού επρόκειτο για παιδικό βιβλίο. Οι λόγοι των παρουσιάσεων Μάγιας Αλιβιζάτου, Ελένης Βαρβιτισώτη και του γράφοντος, ήταν

γεμάτοι συγκίνηση, «Ο αγαπημένος παππούς» δεν είναι άλλος από τον Ηλία Μπαρμπαλιά, παππού των παιδιών της Νίκου και Ήλιας, που διάβασαν αποσπάσματα του βιβλίου της μαμάς τους, σε μία θαυμάσια εικονογράφηση της Κλημεντίνης Βασιλοπούλου-Ταλούμη. Έσπευσαν οι πάντες να προμηθευτούν αντίτυπα, εξαντλώντας την πρώτη έκδοση, φιλοτιμούμενοι από την ευγενή διάθεση όλων για την προσφορά των εσόδων στο Νοσοκομείο Λήμνου, για την διαμόρφωση και τον ιατρικό εξοπλισμό του χώρου για τις θεραπείες των καρκινοπαθών. Ας μου επιτραπεί στο σημείο, να μοιρασθώ ένα απόσπασμα από όσα είπε η Φαίη:

«Δύο από τα πιο δύσκολα πράγματα στη ζωή λένε είναι η αρρώστια και η απώλεια. Αλλά έχουν μία τρομερή διάφορα, στην αρρώστια σου δίνεται η δυνατότητα να παλέψεις, ενώ για την απώλεια δεν μπορείς να κανείς απολύτως τίποτα. Νομίζω μόλις συνειδητοποίησα ότι δεν μπορώ να κάνω τίποτα, άρχισα να γράφω το βιβλίο.

Το θέμα του βιβλίου είναι βαρύ, αλλά είναι από τα ελάχιστα θέματα που μας αφορά όλους. Όλοι κάποια στιγμή θα χάσουμε έναν άνθρωπο που αγαπάμε. Το περίεργο είναι ότι σαν θέμα είναι κάτι που σκεφτόμαστε περισσότερο, αλλά συζητάμε λιγότερο. Ο φόβος μας κάνει να μην το συζητάμε ούτε οι μεγάλοι μεταξύ μας, οπότε πόσο μάλλον να μην το συζητάμε με τα παιδιά.

Γράφοντας το βιβλίο λοιπόν προσπάθησα να βοηθήσω όλους εμάς να μοιραστούμε την αλήθεια με όμορφο και γλυκό τρόπο. Μία ιστορία με πρωταγωνιστές ρινόκερους και με μια ωραία εικονογράφηση που σε ταξιδεύει. Καλά αν ήξερε ο μπαμπάς μου ότι τον έχω κάνει ρινόκερο, θα με είχε σκοτώσει! Ήξερα ότι ο θάνατος του πατέρα μου θα είναι για μένα το πιο δύσκολο πράγμα που μου έχει συμβεί αλλά δεν περίμενα να έχει τόσο μεγάλο αντίκτυπο και στα παιδιά μου. Οι αλληπάλληλες ερωτήσεις του Νίκου και της Ήλιας ήταν η αφορμή για την δημιουργία του βιβλίου. Βασικά αυτοί είναι οι αληθινοί συγγραφείς του βιβλίου χωρίς να το ξέρουν. Εγώ είμαι απλά η βοηθός τους.

Τα παιδιά νομίζουν ότι εμείς οι μεγάλοι τα ξέρουμε όλα. Πολλές φορές, όμως, δεν είμαστε προετοιμασμένοι ή απλώς δεν γνωρίζουμε την απάντηση. Και τώρα να έρθει ένα παιδάκι να σας ρωτήσει πού είναι τώρα ο παππούς που πέθανε; Κανένας από εσάς δεν έχει την απάντηση. Άλλες φορές μπορεί να γνωρίζουμε κάποια απάντηση αλλά να μην είμαστε σε θέση να την εκφράσουμε σωστά, αφού κι εμείς είμαστε στενοχωρημένοι. Πιστεύω ότι είναι πολύ σημαντικό να παροτρύνουμε τα παιδιά να μιλάνε για τα «δύσκολα» με το δικό τους τρόπο και να μαθαίνουν από μικρά να αντέχουν την αλήθεια. Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να προσεγγίσουμε το ευαίσθητο θέμα του θανάτου. Ο καθένας μας ακολουθεί τη δική

του κατεύθυνση με βάση τα πιστεύω του, την θρησκεία του, την παιδεία του, τις εμπειρίες του. Η αλήθεια είναι μία ότι ο θάνατος είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής και γι' αυτό πρέπει να μάθουμε στα παιδιά να χαίρονται την κάθε στιγμή.

10 χρόνια πριν, πάρα μία μέρα, τέτοια ώρα ακριβώς, με συνόδευε ο μπαμπάς μου στην εκκλησία. Ήμουν υπερβολικά χαρούμενη αλλά και πάρα πολύ συγκινημένη, γιατί ήξερα ότι κάποια στιγμή όχι πολύ μακριά θα έρθει η μέρα που δεν θα τον έχω πια. Ελπίζω να διαβάσετε το βιβλίο και να σας ξυπνήσει εικόνες και συναισθήματα που καμιά φορά είναι βαθιά κρυμμένα, η συγκίνηση δεν δηλώνει αδυναμία και η απώλεια είναι μέσα στη ζωή. Μπουμπού είσαι η πιο φανταστική μαμά του κόσμου, Γιώργο, Έλενα και Γιάννη μου σας ευχαριστώ από καρδιάς για όλα... Αφιερωμένο στον καλύτερο... στον Ηλία... τον μπαμπά μου... που μου έμαθε όλα όσα ξέρω».